

ΕΙΡΗΝΗ ΜΑΛΑΧΤΑΡΗ

ΟΙ ΝΑΥΑΓΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΟΙ ΝΑΥΑΓΟΙ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι Ναυαγοί**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ειρήνη Μαλαχτάρη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Ειρήνη Μαλαχτάρη, 2023

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Jaxon Roberts, travelwild/Shutterstock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5036-0

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-5037-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΕΙΡΗΝΗ ΜΑΛΑΧΤΑΡΗ

ΟΙ ΝΑΥΑΓΟΙ

*Στους συνοδοιπόρους μου.
Ιδιαίτερα στις Νίκη Β. και Σοφία Ν.,
που συχνά κρατούν την πυξίδα.*

Το παιχνίδι

Τέλη Απριλίου 2019

«Λουίτζι, δε βρίσκονται στον Άγιο Δομίνικο».

Ο Λουίτζι Καρλεβάρο είχε λάβει επιτέλους μία απάντηση, αλλά δεν ήταν αυτή που περιέμενε ν' ακούσει. Τα λόγια εκείνα ωστόσο και οι λεπτομέρειες που ακολούθησαν τον ανάγκασαν, το ίδιο κιόλας βράδυ, να μαζέψει τα υπάρχοντά του και να φύγει για τη Σουηδία. Εκεί δε θα τον αναζητούσε κανείς, γιατί κανένας λογικός άνθρωπος δε θα σκεφτόταν ότι ένας Ιταλός μπορεί να ζήσει στη Σουηδία. Κι όμως, ο Καρλεβάρο είχε φτάσει σε τέτοιο απελπιστικό σημείο.

Άφησε πίσω του τον τηλεοπτικό του σταθμό να πτωχεύσει, παρόλο που τον είχε στήσει από το μηδέν. Άφησε στον δρόμο και δεκάδες εργαζομένους, που τους είχε σαν οικογένεια ή κάπως έτσι, γιατί σίγουρα ο Καρλεβάρο δεν ήταν ο χειρότερος εργοδότης που μπορούσες να πετύχεις στην Ιταλία, και μάλιστα στην περίοδο της βαθιάς οικονομικής κρίσης. Έφυγε, τα άφησε όλα πίσω του κι έφυγε – ήταν νύχτα κι ο λόγος που το έκανε ήταν γιατί εκείνοι δε βρίσκονταν στον Άγιο Δομίνικο.

Μάρτιος 2019

«Κύριε Καρλεβάρο, τι έχετε να πείτε για τις φήμες που ακούγονται για επικείμενη πτώχευση του σταθμού σας;»

«Είναι όλα γελοία σενάρια των αντιπάλων μας.»

«Μα τα οικονομικά στοιχεία που δόθηκαν στη δημοσιότητα αποδεικνύουν περὶτρανα ότι τα έσοδά σας είναι σε διαρκή ύφεση εδώ και μία πενταετία.»

«Δε νομίζετε ότι είστε λίγο υπερβολικοί; Όλοι οι τηλεοπτικοί σταθμοί αντιμετωπίζουν δυσκολίες τα τελευταία χρόνια. Τα έσοδά μας δεν έχουν πέσει, αντίθετα, ίσως ήμασταν τολμηροί με τα έξοδά μας. Ο Colpo Grosso είναι ο μόνος σταθμός που συνεχίζει την παραγωγή ριάλιτι σόου, και μάλιστα με μεγάλη επιτυχία.»

«Αλήθεια, κύριε Καρλεβάρο, πώς πήρατε απόφαση να προχωρήσετε και φέτος στην παραγωγή των *Ναυαγών* παρά την οικονομική κρίση; Με τι κονδύλια μπορέσατε να την πραγματοποιήσετε;»

«Όσο υπάρχουν διαφημίσεις από τη μία πλευρά κι ενδιαφέροντα τηλεοπτικά προγράμματα από την άλλη, η ρόδα θα συνεχίσει να γυρίζει.»

«Παρ' όλα αυτά, κύριε Καρλεβάρο, οι διαφημίσεις δε φαίνονται να είναι αρκετές για να στηρίζουν το κόστος μιας τόσο μεγάλης κι ακριβής παραγωγής.»

«Τι λέτε! Η εκπομπή γυρίζεται κανονικά, ο κόσμος την παρακολουθεί κάθε εβδομάδα, άρα κάπως πληρώνονται όλα αυτά. Εκτός αν πιστεύετε ότι τα γυρίσματα έγιναν πριν από κάποια χρόνια και σας τα δείχνουμε τώρα γιατί πωχεύουμε. Α, το ξέχασα, είναι ριάλιτι κι οι παίχτες δεν έχουν μπει στο ψυγείο.»

(Ακούγονται γέλια στην αίθουσα.)

Αύγουστος 2018

Ο Λουίτζι Καρλεβάρο έσερνε το βαρύ του βήμα στο γραφείο. Ο διευθυντής του ψυχαγωγικού προγράμματος, ο Τζοβάνι Μάνκο, του είχε ζητήσει εκτάκτως ένα ραντεβού. Δεν υπήρχε τίποτε το «έκτακτο», παρά μόνο η άρνηση του Μάνκο να καταλάβει ότι ο σταθμός πήγαινε κατά διαόλου. Του είχε εξηγήσει πολλές φορές ότι για την επόμενη σεζόν δεν υπήρχε φράγκο. Είχε πάρει την απόφασή του να παίξουν ξανά και ξανά όλες οι πετυχημένες σειρές των προηγούμενων ετών, ακόμα και δεκαετιών, όσο παλιότερες τόσο το καλύτερο, να φανεί τύπου βίντατζ.

Οι ηθοποιοί το είχαν αποδεχτεί ότι δε θα πληρώνονταν εκείνη τη χρονιά. Οι παρουσιαστές των ριάλιτι σόου και των τηλεπαιχνιδιών επίσης. Κανένας διαγωνισμός χορού ή τραγουδιού ή πολλαπλών ταλέντων δε θα γινόταν. Δεν υπήρχαν διαφημίσεις επειδή δεν υπήρχαν χρήματα για νέες παραγωγές. Ή, δεν υπήρχαν νέες παραγωγές γιατί δεν υπήρχαν διαφημίσεις. Δηλαδή είτε η κότα έκανε το αυγό είτε το αυγό την κότα, το πρόβλημα παρέμενε. Εδώ ο κόσμος ζοριζόταν στην καθημερινότητά του, η τηλεόραση δε θα έπεφτε; Είχαν προσαρμοστεί όλοι στα νέα δεδομένα, της λιτότητας, όχι και τόσο νέα δηλαδή, αφού πολλές φορές είχε κάνει την εμφάνισή της στην Ιταλία κι όχι μόνο. Καμιά φόρα άκουγαν κάτι νούμερα με θετικό πρόσημο, «θετικοί ρυθμοί ανάπτυξης», «θετικό το κλίμα από τις

αφίξεις για το φεστιβάλ», θετικό το ένα, θετικό το άλλο, όμως αυτά λίγο επηρέαζαν τον μέσο Ιταλό.

Έτσι λοιπόν ήταν κι ο Καρλεβάρο, όπως όλοι οι Ιταλοί, κουρασμένος από την πολύχρονη οικονομική ύφεση, βαρύτεμος από το να προσαρμόζεται ξανά και ξανά στα παγκόσμια χαστούκια που έπεφταν βροχή την τελευταία δεκαετία.

Σωριάστηκε στην πολυθρόνα του. Ο Τζοβάνι Μάνκο τον περιέμενε με το βλέμμα άλλης δεκαετίας, σαν χαρούμενος σκύλος. Διότι έτσι είναι οι σκύλοι, ο κόσμος να γκρεμίζεται, αυτοί θα βρουν λόγο να κουνήσουν την ουρά τους.

Ο Καρλεβάρο γνώριζε ότι ο Τζοβάνι ήθελε ένα πράγμα μόνο, τους *Ναυαγούς*, το επικό ριάλιτι τηλεπαιχνίδι επιβίωσης, την κορωνίδα των πιο ακριβών παραγωγών, με έπαθλο διακόσιες χιλιάδες ευρώ κι εβδομαδιαία αποζημίωση στους παίκτες, στους είκοσι παίκτες με τους οποίους ξεκινούσε πάντα, που ταξίδευαν μέχρι τον Άγιο Δομίνικο για να μείνουν χωρίς καμία βοήθεια σε μια ερημική παραλία. Τριακόσια άτομα στην παραγωγή κι άλλοι τόσσοι τόνοι υλικού.

Τράβηξε μια ρουφηξιά από το πούρο του. Έπρεπε να του κόψει τη χαρά.

«Τζοβάνι, ξέρω γιατί ήρθες. Αλλά σ' το έχω πει και δεν αλλάζω γνώμη. Πρέπει ν' αφήσουμε τους *Ναυαγούς* για φέτος».

«Λουίτζι, τι είναι αυτά που λες; *Οι Ναυαγοί* είναι η πιο δυνατή εκπομπή του προγράμματός μας, είναι το σήμα κατατεθέν μας, είναι...»

«Ξέρω, Τζοβάνι, είναι το παιδί σου, και μη νομίζεις ότι σ' το λέω μ' ελαφριά καρδιά. Τα νούμερα, όμως, δε βγαίνουν. Δεν υπάρχουν χρήματα για τους *Ναυαγούς*. Δεν υπάρχει ρευστό για τίποτα».

«Το ρευστό θ' αρχίσει να ῥχεται με το που ξεκινήσει η εκπομπή, δεν το καταλαβαίνεις; Θα την κάνω πιο φτηνή την παραγωγή, θα κόψω από κάτι άλλο, θα τη βρω την άκρη».

Αισιοδοξία: το έπαθλο των ηλιθίων. Εκείνων που κάνουν όνειρα που τα πληρώνουν άλλοι. Εκείνων που άφησαν τη δουλειά τους επειδή μια μέρα διάβασαν κάποια φράση στο facebook τύπου «άδραξε τη μέρα», ή επειδή κάποιο αυτοκόλλητο πάνω σ' ένα μπουκάλι γάλα έγγραφε «κάθε τέλος είναι και μια νέα αρχή», ή επειδή τους έτυχε κάποιο ασαφές μήνυμα στο μπισκότο της τύχης, απόρροια της κακής μετάφρασης από τα κινεζικά στα ιταλικά, κι εκείνοι νόμισαν ότι ήταν κάτι βαθυστόχαστο.

«Ποιο ρευστό περιμένεις; Από τις διαφημίσεις; Έχουν πέσει πάνω από εβδομήντα τοις εκατό. Κι όλες τις διαφημίσεις της χώρας να πάρουμε, δεν μπορούμε να στείλουμε τριακόσια άτομα στον Άγιο Δομίνικο, δεν το βλέπεις; Και έπαθλο διακόσιες χιλιάδες ευρώ, και διάσημο παρουσιαστή, και εξοπλισμό για τα αγωνίσματα των παικτών, και... και... και... Δε βγαίνει με τίποτα!»

«Λουίτζι, είμαι ο διευθυντής προγράμματος του καναλιού ή δεν είμαι; Είμαι ο συμπαραγωγός των *Ναυαγών* ή δεν είμαι;»

«Τζοβάνι, αυτά δεν έχουν σημασία. Κι εγώ που είμαι ο ιδιοκτήτης του Colpo Grosso, σου λέω ότι *Οι Ναυαγοί* δε θα γυριστούν φέτος».

Ο Τζοβάνι Μάνκο ήταν πεισματάρης. Και προσφάτως χωρισμένος. Κι αν δεν έκανε την αγαπημένη του εκπομπή, δε θα έβγαζε τη χρονιά μόνος στο σπίτι. Θα έκανε τόσο φτηνή την παραγωγή που ούτε ο ίδιος ο Καρλεβάρο θα το πίστευε.

«Πόσα μπορείς να μου δώσεις για τους *Ναυαγούς*;»

«Τζοβάνι, άσ' το, σου λέω, και ψάξε κάτι άλλο».

«Πες μου, Λουίτζι, πες μου ένα νούμερο και δώσε μου λίγο χρόνο να σκεφτώ τι μπορώ να σου φέρω μ' αυτό. Δε μου έχεις εμπιστοσύνη; Εσύ δε μου είχες πει ότι οι δύσκολοι καιροί απαιτούν δύσκολες αποφάσεις; Εσύ δε με φωνάζεις *Manco, il gatto*;»

Ο Λουίτζι Καρλεβάρο αναστέναξε κουρασμένα. Κατά βάθος μπορεί και να τον θαύμαζε για την πίστη του στο αδύνατο.

«*Va bene*, Τζοβάνι, μπορώ να σου δώσω εκατό χιλιάδες ευρώ. Ούτε ένα ευρώ παραπάνω. Και κρατάς και τα μισά έσοδα από τις διαφημίσεις της εκπομπής. Και δε θέλω να ακούσω τίποτε άλλο. Έχεις μία εβδομάδα για να σκεφτείς και μετά περιμένω ολοκληρωμένο και κοστολογημένο πρότζεκτ».

Ο Τζοβάνι Μάνκο αντέδρασε λες και του είπε «πάρε όσα εκατομμύρια χρειάζεσαι» κι έσπευσε να του δώσει ένα φιλί στο μάγουλο και να φύγει τρέχοντας. Στην πραγματικότητα, το νούμερο που του είχε πει ο Καρλεβάρο ήταν εξευτελιστικά μικρό, για την ακρίβεια, ήταν γελοίο, του έλεγε «σε δουλεύω στα μούτρα σου». Του έδωσε μια χούφτα άμμο κι έπρεπε να χτίσει ένα παλάτι. Μπορεί να έκαιγε τα εγκεφαλικά του κύτταρα, αλλά τη λύση θα την έβρισκε. Διότι ο Τζοβάνι δεν ήξερε να χάνει. Εντάξει, ίσως μόνο τη γυναίκα του.

Τζοβάνι Μάνκο

Ο Τζοβάνι Μάνκο, ήδη από την ηλικία των οκτώ ετών, μπορούσε να σε πουλήσει και να σ' αγοράσει χωρίς να το καταλάβεις. Γεννημένος κοντά στις Αποκριές, είχε συνηθίσει να κερδίζει σε διαγωνισμούς για τις πιο ευφάνταστες κι επιτυχημένες με-

ταμφιέσεις. Οι βαθμοί στο σχολείο δεν τον ενδιέφεραν τόσο όσο να βγαίνει ο πρώτος μασκαράς. Του άρεσε να γοητεύει το κοινό του, όποιο κι αν ήταν αυτό. Δεν είχαν σημασία τα ονόματα ούτε τα πρόσωπα, ήταν οι συμμαθητές στην τάξη, τα υπόλοιπα παιδιά στο προαύλιο του σχολείου, οι συναθλητές του στα διάφορα αθλήματα που είχε δοκιμάσει κατά καιρούς, χωρίς μεγάλη επιτυχία, καθώς είχε πολύ ωραίο σπορ λουκ, αλλά σιχαινόταν την έντονη σωματική κόπωση. Ξεπερνούσε τα ξεκούραστα όρια της μετριότητας μόνο σ' εκείνα που τον ενδιέφεραν πραγματικά. Δεν ήταν κακός, δεν έκανε ποτέ κακές σκέψεις για κανέναν, ίσως επειδή δεν τον αφορούσαν οι άλλοι. Ήταν πολύ συμπαθής, είχε την κοινωνική δεξιότητα να ξεκινά ενδιαφέρουσες συζητήσεις, να λέει αστεία και να κάνει τους άλλους να γελάνε. Γι' αυτό και τα παιδικά του πάρτι ήταν μοναδική εμπειρία για όλους τους συμμαθητές του κι ανυπομονούσε όλη η τάξη γι' αυτά.

Οι γονείς του τον λάτρευαν και δεν τσιγκουνεύονταν στον στολισμό του σπιτιού. Ο μικρός Τζοβάνι κατέβαζε από τα ράφια των εμπορικών καταστημάτων παρδαλές σερπαντίνες, τόνους κομφετί, καπέλα για τους φίλους του, στρακαστρούκες και μάσκες, πολλές μάσκες, που τις κρεμούσαν στους τοίχους όλων των δωματίων με αποτέλεσμα το σπίτι τους να μοιάζει με διεστραμμένο μουσείο. Ή με ντίσκο σε αποκριάτικη έξαρση. Κουβάδες από κομφετί ήταν στη διάθεση των ανηλίκων για να τα πετάξουν όπου νόμιζαν· στους καναπέδες, στον αέρα ή ακόμα και μέσα στα βρακιά τους, ένα σύνθητες παιχνίδι για τ' αγόρια κυρίως, αφού τα κορίτσια το έβρισκαν κακόγουστο.

Εκείνα τα πάρτι στο σπίτι του Τζοβάνι ήταν ένα παιδικό θαύμα μαγείας κι ελευθεριότητας, γι' αυτό άκουγες κάτι απίστευτες

συζητήσεις, που ίσως τις συνηθίζουν τα παιδιά μεταξύ τους, όπως «η δικιά μου κατσαρίδα έχει δέκα πόδια», «η δικιά μου έχει δεκαπέντε», ή «η δικιά μου έχει είκοσι πόδια και φοράει γυαλιά» και ούτω καθεξής. Ή κάτι του στιλ «εγώ, όταν μεγαλώσω, θα γίνω αεροσυνοδός και θα ταξιδεύω σ' όλο τον κόσμο», «εγώ θα γίνω πλούσια σαν τη μαμά μου», «εγώ θα γίνω αστυνομικός σαν τον μπαμπά μου και θα πιάνω τους κλέφτες». Κι έτσι έφτανε το αυτί σου στον Τζοβάνι, που είχε πιάσει συζήτηση μ' ένα παιδί από μεγαλύτερη τάξη. Δεν ήξερε πώς τον λένε ούτε ποιος τον είχε καλέσει στο πάρτι – μάλλον θα ήταν ο μεγαλύτερος αδελφός κάποιου – αλλά δεν τον πείραζε. Κατά βάθος όλοι άγνωστοι ήταν για τον Τζοβάνι, και σε λίγα χρόνια θα τους είχε ξεχάσει τους περισσότερους γιατί θ' άλλαζε γειτονιά και σχολείο. Αυτός λοιπόν, ο κατά τρία χρόνια μεγαλύτερος αδελφός κάποιου, του μιλούσε για τις εξωσχολικές του δραστηριότητες.

«Εγώ παίζω ποδόσφαιρο και είμαι επιθετικός».

Ο Τζοβάνι απάντησε σε χρόνο ρεκόρ: «Α, βλακεία το ποδόσφαιρο, όλοι οι φίλοι μου που παίζουν μπάλα έχουν σπάσει ένα πόδι ή ένα χέρι. Εγώ κάνω καράτε και πάω και κολυμβητήριο».

Ο μεγαλύτερος προβληματίστηκε, γιατί πράγματι ήξερε κι αυτός κάποιους που είχαν σπάσει τα πόδια τους στο ποδόσφαιρο. Ο Τζοβάνι, από την άλλη, δεν ήξερε κανέναν.

«Από πέρυσι κάνω και μαθήματα κιθάρας», επανήλθε ο μεγαλύτερος.

«Εγώ κάνω πιάνο και ξεκίνησα και σαξόφωνο».

«Πάω και ισπανικά».

«Εγώ πάω και μπαλέτο».

Ξαφνιαστήκαν όσοι κρυφάκουγαν – ο Τζοβάνι κάνει μπαλέτο; Όχι ότι έκανε σαξόφωνο, αλλά και πιάνο που έκανε, δεν ήταν καλός και δεν του άρεσε καθόλου.

«Είπα να πάω για να είμαι με πολλά κορίτσια», απάντησε στη νοερή τους ερώτηση, κι όλοι κούνησαν τα κεφάλια τους με θαυμασμό – ωραία ιδέα, πώς δεν το είχαν σκεφτεί;

Ο μεγαλύτερος κατάλαβε ότι ήταν μάταιο να συνεχίσει την κουβέντα μ' εκείνο το πολυτάλαντο παιδί, οπότε έστρεψε το κεφάλι του σε άλλο πηγαδάκι κι έπιασε καινούργια συζήτηση.

Αρκετά αγόρια το ίδιο βράδυ είπαν στους γονείς τους ότι ήθελαν να φύγουν από το ποδόσφαιρο και να γραφτούν στο μπαλέτο. Κάποιοι μπαμπάδες χρειάστηκαν υπογλώσσια, μέχρι που οι μαμάδες τούς εξήγησαν ότι είχε προηγηθεί ένα πάρτι του Τζοβάνι. Ποιος ξέρει τι είχε γίνει πάλι εκεί πέρα. Μερικοί πήραν τηλέφωνο τη μαμά του Τζοβάνι και τη ρώτησαν αν ο γιος της πάει πράγματι μπαλέτο και της ζήτησαν να μην προτρέπει τα παιδιά τους να κάνουν μπαλέτο. Η μαμά του Τζοβάνι τούς διαβεβαίωσε ότι μάλλον κατάλαβαν λάθος. Όταν έκλεισε το ακουστικό και τον φώναξε για να τον ρωτήσει τι ιστορίες είχε σκαρφιστεί πάλι, ο Τζοβάνι τής εξήγησε ότι απλώς ήθελε «να την πει» σε ένα μεγαλύτερο παιδί. Η μαμά του δεν ήξερε αν έπρεπε να γελάσει ή να τον προτρέψει να μην τα φουσκώνει τόσο πολύ, πάντως χαμογέλασε και του χάιδεψε το κεφάλι. Στο κάτω κάτω δεν έφταιγε ο γιος της αν κάποιοι γονείς είχαν θέμα με το μπαλέτο. Ο μπαμπάς του γέλασε επίσης, κι ύστερα βγήκαν όλοι μαζί για φαγητό.

Περνούσε πολύ ωραία με τους γονείς του, όχι μόνο επειδή τον καταλάβαιναν, αλλά επειδή ήταν το αγαπημένο του κοινό, οι μεγαλύτεροι θαυμαστές του. Έτσι μεγάλωσε ο Τζοβάνι Μάνκο, με

τον θαυμασμό των ενηλίκων και κυρίως των γονιών του, με ηγετική διάθεση απέναντι στους συνομηλίκους του, που επίσης τον θαύμαζαν –κάποιοι μπορεί και να τον ζηλεύαν, αλλά αυτό δεν τον απασχόλησε ποτέ–, με πολλά πάρτι και με την αίσθηση ότι είναι σπουδαίος, ότι η ζωή είναι ωραία και, κυρίως, εύκολη. Κι ύστερα, γνώρισε την Τζούλι.

Φεβρουάριος 2019

Στο στούντιο του Colpo Grosso επικρατούσε έξαψη· ήταν άλλωστε ο μόνος τηλεοπτικός σταθμός που ξεκινούσε τη χρονιά με ριάλιτι σόου, την ώρα που όλοι οι άλλοι έπαιζαν επαναλήψεις παλιών σειρών και ακόμα πιο παλιών ταινιών. Στο πλατό μπροστά τους κάθονταν έξι άνθρωποι, τρεις άντρες και τρεις γυναίκες. Βιαστικοί μακιγιέρ τούς φρέσκαραν την πούδρα και το ρουζ, άλλοι τους φορούσαν μικρόφωνα. Πίσω από τις κάμερες κάποιοι φρόντιζαν τον φωτισμό, άλλοι τσέκαραν τον ήχο, αγχώδεις εντολές πήγαιναν κι έρχονταν απ' τα μικρόφωνα και τ' ακουστικά. Κάπου μέσα στον πανικό, ο Λουίτζι Καρλεβάρο έσφιγγε το χέρι του Τζοβάνι Μάνκο, χαμογελούσε πλατιά και δάγκωνε με ηδονή το πούρο του. Ούτε ο ίδιος δεν το πίστευε ότι θα είχε φέτος ριάλιτι σόου επιβίωσης· πήγαιναν για την απόλυτη πρωτιά στην τηλεθέαση.

«Πραγματικά, δεν το χωράει ο νους μου πώς μπόρεσες να με πείσεις», είπε γελώντας στον Τζοβάνι. «Ούτε πώς τους έπεισες να σ' ακολουθήσουν στον Άγιο Δομίνικο με τόσο μικρό budget. Ειδικά τον Μορέτι».

«Λουίτζι, θες να σου πω λεπτομέρειες;»

«Καλύτερα όχι. Κάνε ό,τι θες, μόνο φέρε νούμερα, δε θέλω να ξέρω τίποτα παραπάνω».

Κι έτσι έγινε, ο Λουίτζι Καρλεβάρο δεν έμαθε τίποτα παραπάνω. Οι μόνοι που γνώριζαν όλο το σχέδιο του Τζοβάνι ήταν ο ίδιος, οι έξι παίκτες και τα μόλις δέκα άτομα της παραγωγής που θα τους ακολουθούσαν για το μοντάζ, το στήσιμο και τα τρέχοντα της παραγωγής. Όλοι τους είχαν υπογράψει ιδιωτικό συμφωνητικό εχεμύθειας. Κανένας παρουσιαστής. Κανένας κάμεραμαν.

Ησυχία στο πλατό! Τρία, δύο, ένα, πάμε!

Η εκπομπή ξεκίνησε με το τρέιλερ των *Ναυαγών*, με ιλιγγιώδη μουσική που θύμιζε περιπέτειες κάποιου τυχοδιώκτη και τις φωτογραφίες των μόλις έξι παικτών. Η βραχνή φωνή του εκφωνητή προσέθετε κι άλλο σασπένς: «Τρεις άντρες και τρεις γυναίκες ολομόναχοι στον Άγιο Δομίνικο. Καμία επικοινωνία με τον έξω κόσμο. Κανένα παιχνίδι. Θ' αντέξουν; *Οι Ναυαγοί*. Το πρώτο ριάλιτι ψυχολογικής επιβίωσης. Μόνο στον Colpo Grosso».

Το μικρόφωνο σ' εσένα, Τόνι.

Τα φώτα άναψαν κι ο ενθουσιώδης παρουσιαστής καλησπέρισε το κοινό. Χωρίς να χάσει δευτερόλεπτο, έσπευσε να συστήσει τους ανθρώπους που κάθονταν απέναντί του.

«*Οι Ναυαγοί* ξεκινούν την επόμενη εβδομάδα κι έχουμε σήμερα μαζί μας τους έξι παίκτες, λίγες ώρες πριν από την αναχώρησή τους. Κάποιους τους γνωρίζουμε ήδη, κάποιους άλλους θα τους μάθουμε απόψε. Ας ξεκινήσουμε όμως μ' έναν παίκτη-έκπληξη, έναν παίκτη που σίγουρα τον γνωρίζει όλη η Ιταλία. Κυρίες και κύριοι, υποδεχτείτε τον Λούκα Μορέτι!»

Παίκτης πρώτος – Λούκα Μορέτι

Όταν διέρρευσε ότι ο Λούκα Μορέτι θα έπαιρνε μέρος στους *Ναυαγούς*, δεν το πίστεψε κανείς. Τι δουλειά είχε ο πιο πετυχημένος νέος επιχειρηματίας της Ιταλίας σ' ένα τέτοιο παιχνίδι;

«Είναι φήμες», είπε η κυρα-Νατάλια στον τρίτο όροφο μιας πολυκατοικίας στην Περούτζια.

«Ο Λούκα Μορέτι ετοιμάζεται να παντρευτεί τη δεύτερη ξαδέλφη της πριγκίπισσας του Μονακό», είπε η δεκαεννιάχρονη Μαρία, φοιτήτρια στο Πανεπιστήμιο της Μπολόνια.

«Ο Λούκα Μορέτι είναι ένας τζίτζιφιλόγκος μαλάκας», είπε ο σαραντάρης Τζόρτζιο, πωλητής στο μικρομάγαζο του πατέρα του στη Ρώμη.

Η Ιταλία ήταν σε αναστάτωση.

Κάπως έτσι ήταν πάντα η ζωή του Λούκα Μορέτι, κάτω από τους προβολείς και το κουτσομπολιό. Η Ιταλία τον παρακολουθούσε. Μπορεί η χώρα να μην είχε βασιλική οικογένεια, είχε όμως την οικογένεια Μορέτι. Ο πατέρας του, ο πρωτοπόρος Τζάνι Μορέτι, ήταν ένας από τους πιο γνωστούς βιομηχάνους της σύγχρονης Ιταλίας, δημιουργός πολλών μονοθεσιών της Φόρμουλα 1, κατασκευαστής των πιο γρήγορων κινητήρων, αλλά και κατασκευαστής των πιο ευπώλητων συμβατικών αυτοκινήτων. Η μέση ιταλική οικογένεια κατείχε έστω ένα Μορέτι.

Ο Λούκα είχε προδιαγεγραμμένη πορεία. Μεγάλωσε μέσα σε ρόδες και κινητήρες, γυαλιστερά και πολύχρωμα οχήματα, έτοιμα να τα τρέξουν οι διασημότεροι πιλότοι της Φόρμουλα 1, τους οποίους βέβαια τους γνώριζε όλους ήδη από το σχολείο, αφού ήταν συχνά προσκεκλημένοι στις δεξιώσεις που διοργάνωνε ο πατέρας του. Δεν καταλάβαινε γιατί ήταν τόσο ακρι-

βοπληρωμένοι ούτε τι σπουδαίο είχαν πάνω τους. Ήταν όλοι κοντοί.

Ο Λούκα, όταν έκλεισε τα είκοσι πέντε του χρόνια, ήταν ακόμα πιο γνωστός από τον πατέρα του, που απεβίωσε ξαφνικά μια κρύα νύχτα του χειμώνα του 2013, αφήνοντας στον μοναχογιό του μια αμύθητη περιουσία και μια γιγάντια επιχείρηση. Ο Λούκα βέβαια δεν ήταν κατασκευαστής ούτε επιχειρηματίας. Ήταν όμως υπέροχος σχεδιαστής. Τις επιχειρηματικές αποφάσεις τις έπαιρνε αβίαστα, γιατί δεν τον ενδιέφεραν. Στο διοικητικό συμβούλιο, οι φίλοι και οι εχθροί του Τζάνι Μορέτι απορούσαν με την αποφασιστικότητα και την ταχύτητα του γιου του. «Είναι πιο γρήγορος και από τα αυτοκίνητα που κατασκευάζει», είπε κάποιος. «Θα σκοτωθεί έτσι όπως πάει», είπε ένας άλλος.

Ωστόσο, τα πράγματα εξελίχθηκαν πολύ καλά για εκείνον, ειδικά αν σκεφτεί κανείς ότι θα προτιμούσε να σχεδιάζει επίπλα παρά αυτοκίνητα. Στην πρώτη συνέλευση του διοικητικού συμβουλίου της εταιρείας Μορέτι, μετά τον θάνατο του Τζάνι Μορέτι, ο Λούκα πρότεινε την πώληση του τμήματος των συμβατικών αυτοκινήτων. Θα έμεναν μόνο στη Φόρμουλα 1. Οι υπόλοιποι ξεσηκώθηκαν. Διαφώνησαν. Φώναξαν. Τον μάλωσαν. «Η Μορέτι είναι συνώνυμο της ιταλικής οικογένειας», «Θα τρίζουν τα κόκαλα του πατέρα σου», «Είναι κρίμα να μικρύνεις τόσο πολύ το δημιούργημα του πατέρα σου», «Ο πατέρας σου δε θα το επέτρεπε ποτέ αυτό», «Ο πατέρας σου είχε άλλα όνειρα για εσένα», «Ο πατέρας σου ήταν ένας οραματιστής» κι ούτω καθεξής.

Ο Λούκα τούς άκουγε και δεν τους άκουγε. Ο στόχος ήταν ένας: να ξεφορτωθεί αυτό το βαρίδι που του πλάκωνε τη ζωή,

την εταιρεία του πατέρα του. Δε θα ήταν εύκολο, αλλά η αλήθεια ήταν πως καρφί δεν του καιγόταν για τα αυτοκίνητα και τις τεράστιες επιχειρήσεις. Ήθελε να είναι ελεύθερος, να κάνει κάτι άλλο. «Κάτι άλλο;» είχε ρωτήσει έντρομη η μητέρα του. «Ήσυχασε, αγόρι μου, μέχρι αύριο θα σου έχει περάσει», του είχε πει όταν στα δεκατρία του τόλμησε να ξεστομίσει ότι δεν τον ενδιέφερε ο κολοσσός με τις ρόδες. «Αυτά τα πράγματα δεν είναι σοβαρά». Στα δεκαεφτά του ανακοίνωσε ότι ήθελε να σπουδάσει σχέδιο. «Τι σχέδιο;» ρώτησε όλη η Ιταλία. «Σχέδιο για αυτοκίνητα», είπε ο Λούκα, και η χώρα αναστέναξε ανακουφισμένη και του έδωσε την άδεια να σπουδάσει αυτό που ονειρευόταν. Στις είκοσι καρέκλες που σχεδίαζε, έκανε κι ένα αυτοκίνητο.

Μέσα σε λίγες εβδομάδες πέτυχε αυτό που ήθελε. Πούλησε το τμήμα των συμβατικών αυτοκινήτων για ένα υπέρογκο ποσό, κίνηση που γράφτηκε σε όλες τις οικονομικές εφημερίδες της εποχής. «Τρελό deal» το είχε χαρακτηρίσει παρουσιαστής του CNN, και δεν ήξερε κανείς αν ο τρελός ήταν ο Λούκα Μορέτι και η ανήκουστη απόφασή του να πουλήσει το πιο πετυχημένο τμήμα της επιχείρησης ή ο Γερμανός ανταγωνιστής που έσπευσε να το αγοράσει πληρώνοντας όσα του ζήτησε ο Λούκα.

Και έπειτα από πέντε χρόνια ήρθε η οικονομική κρίση στην Ιταλία. Ο Λούκα Μορέτι θεωρήθηκε το παιδί-θαύμα των επιχειρήσεων. «Διορατικός», «πανέξυπνος», «οικονομική διάνοια», «ο βασιλιάς» ήταν μερικοί από τους χαρακτηρισμούς που του αποδόθηκαν μετά το «τρελό deal» και την κατάρρευση της αγοράς των αυτοκινήτων. Η Φόρμουλα 1, βέβαια, δεν έπεσε ποτέ.

Ο Λούκα ήθελε να σβήσει τους προβολείς που έπεφταν πά-

νω του, να τον αφήσουν ήσυχο να σχεδιάζει έπιπλα, να μυρίζει το ξύλο, να διαλέγει χρώματα, υφάσματα και δέρματα, αλλά τελικά είχε καταφέρει ακριβώς το αντίθετο. Οι δημοσιογράφοι τον έψαχναν παντού, ήταν πλέον ο πιο περιζήτητος εργένης της Ιταλίας – ψηλός, πλούσιος, ευγενής, μυστικοπαθής. Εκείνη τη χρονιά φιγουράριζε σε πολλές λίστες: ο πιο όμορφος άντρας της Ιταλίας, ο πιο πλούσιος άντρας της Ιταλίας, ο πιο πετυχημένος επιχειρηματίας της Ιταλίας, ο πιο πετυχημένος επιχειρηματίας κάτω των τριάντα, και πολλά άλλα, αν τα μετρούσε κανείς, όχι όμως ο ίδιος. Κλείστηκε στο σπίτι, τους είχε βαρεθεί όλους κι ένιωθε απίστευτα μόνος.

«Άλλοι θα σκότωναν για να βρεθούν στη θέση σου», του είχε πει η μητέρα του.

Εκείνον τον σκότωνε η ανία. Ένα βράδυ είπε να μετρήσει όλες τις δεξιώσεις –τα πάρτι, τα γκαλά, τις εκθέσεις, τις ομιλίες– κι όλες γενικά τις εκδηλώσεις όπου είχε παρευρεθεί. Όσες θυμόταν τουλάχιστον. Έγραφε κι έγραφε κι έγραφε... Τις πολύ παλιές δεν τις θυμόταν ακριβώς, υπολόγισε όμως ότι τον τραβολογούσαν τουλάχιστον σε μία εκδήλωση την εβδομάδα, ή έστω τρεις τον μήνα, επί δώδεκα μήνες, επί είκοσι χρόνια. Κι έπειτα είπε να πιάσει τις πρόσφατες. Κι όταν τελειώσε τις κόλες που είχε μπροστά του, χωρίς να 'χει τελειώσει η αρίθμηση, ανακατέυτηκε: μια ζωή που πολλοί τη ζήλευαν, που κάποιοι θα σκότωναν για να τη ζήσουν, μια ζωή ψεύτικη.

Οι φίλοι του ήταν από το ιδιωτικό σχολείο, έπρεπε να είναι από κει, ή αργότερα από το πανεπιστήμιο, από το πανάκριβο πανεπιστήμιο ή κάποιο άλλο ανάλογης αξίας, ή από τα πάρτι, εκείνα της κοσμικής Ρώμης, αν όχι της κοσμικής Ευρώπης. Και φυσικά υπήρχαν οι θαυμάστριες, οι άπειρες θαυμάστριες, ας τις

πούμε έτσι, κορίτσια και γυναίκες κάθε ηλικίας, που έπεφταν στα πόδια του, ή άλλες που προσπαθούσαν να του κεντρίσουν το ενδιαφέρον –κανένα ενδιαφέρον– βγάζοντας σέλιφι με τον κληρονόμο, κάνοντας σεξ στα όρθια στις τουαλέτες κάποιου κλαμπ ή ακόμα και μέσα στο κλαμπ, με κόκα ή χωρίς. Κάποιες απ' αυτές έμοιαζαν στη Μαρία, τον πρώτο του έρωτα στο γυμνάσιο, άλλες πάλι έμοιαζαν με πλαστικές κούκλες, ή με σερβιτόρες: του άρεσαν οι σερβιτόρες γιατί ήταν φυσιολογικές γυναίκες, με προβλήματα, με καθημερινότητα, με πραγματικότητα, με παιδιά να μεγαλώσουν, με όνειρα. Κι αυτός τα είχε ζήσει όλα μέχρι τα τριάντα, όλα όσα ονειρεύονταν κάποιοι, κάποιοι που θα σκότωναν για να είναι στη θέση του, σ' εκείνα τα θλιβερά τριάντα.

Ακόμη θυμόταν εκείνον τον επισκέπτη στο πανεπιστήμιο, τον Αμερικανό επιχειρηματία που τον είχε φέρει ο καθηγητής τους για να τους μιλήσει για τους στόχους στη ζωή, για τον καπιταλισμό. «*Εγώ είμαι καλύτερος απ' όλους σας, γιατί βγάζω περισσότερα χρήματα απ' όλους σας*», κάτι τέτοιο τους είχε πει, κι ο Λούκα είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό. Ήταν ένα μάθημα στη διοίκηση επιχειρήσεων. Εννοούσε καλύτερος επιχειρηματίας; Καλύτερος καπιταλιστής; “*It's all about money*” τους έλεγαν στο πανεπιστήμιο, στο Λονδίνο. Είχαν βέβαια κι ένα μάθημα για την εταιρική διακυβέρνηση, για την εταιρική κοινωνική ευθύνη, για τον σεβασμό στους μετόχους και τα σχετικά, αλλά αυτά είναι για το διοικητικό συμβούλιο μάλλον. Για τον επιχειρηματία ένα είναι το θέμα, “*It's all about money*”, οπότε μπορεί να είχε δίκιο εκείνος ο νάρκισσος επισκέπτης, «μας κατουράει, γιατί βγάζει περισσότερα από εμάς», κι αν δε μας αρέσει όπως το ακούμε, είναι γιατί εκείνος μπορεί, ενώ εμείς όχι.

Ένα απόγευμα, ο Λούκα εμφανίστηκε ενώπιον του Τζοβά-

νι και του ανακοίνωσε ότι θα έπαιρνε μέρος στους *Ναυαγούς*. Ήταν από τις ελάχιστες φορές που ο Λούκα Μορέτι είχε βγει από την έπαυλή του και που ο Τζοβάνι Μάνκο είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό. Είχε χτυπήσει το τζάκποτ.

Μέσα Φεβρουαρίου 2019

«Υπογράψτε».

Ο Τζοβάνι Μάνκο είχε συγκεντρώσει τους έξι παίκτες και τη δεκαμελή ομάδα της παραγωγής σ' έναν πολυχώρο που μίσθωνε για εταιρικά πάρτι. Δε θα διακινδύνευε να τους καλέσει στις εγκαταστάσεις του σταθμού, ήξερε πολύ καλά ότι όλοι κρυφακούν τους πάντες στον Colpo Grosso.

Μόλις προηγουμένως τους είχε εξηγήσει τι περιείχε το ιδιωτικό συμφωνητικό που είχαν μπροστά τους. Συμφωνία εχεμύθειας. Πραγματικός τόπος του παιχνιδιού; Η Αφρική, η νήσος Ντάρσα συγκεκριμένα, ξεχασμένη από όλους, έρημη, κάπου στον Ινδικό Ωκεανό, με παρθένες παραλίες. Εκεί θα έστηναν τους *Ναυαγούς*. Υποτιθέμενος τόπος του παιχνιδιού; Η Καραϊβική. Δεν ήθελαν να μάθει ο κόσμος ότι δεν υπάρχουν λεφτά για το παιχνίδι ούτε να χάσει αυτό κάτι από την παλιά του αίγλη. Ένα αθώο ψέμα για χάρη της τηλεθέασης.

Το ιδιωτικό συμφωνητικό ήταν βέβαια σαφές: οι παίκτες είναι υποχρεωμένοι να επαναλαμβάνουν στις καθημερινές τους δηλώσεις τουλάχιστον μία φορά τη λέξη «Καραϊβική». Οι παίκτες εν γνώσει τους ψεύδονται στο τηλεοπτικό κοινό και αναλαμβάνουν τυχόν ευθύνη που θα προκύψει στο μέλλον από τις

ψευδείς δηλώσεις. Οι παίκτες αναγνωρίζουν τους κινδύνους που έχει η αποστολή στην Αφρική: τις εμπόλεμες ζώνες, την πειρατεία, τις αρρώστιες και ούτω καθεξής. Οι παίκτες αναγνωρίζουν ότι ο σταθμός έχει εξαντλήσει τις υποχρεώσεις του απέναντι στους παίκτες με την ασφάλισή τους για κάθε πιθανό κίνδυνο. Οι παίκτες καμία άλλη απαίτηση ή αξίωση δεν έχουν από τον σταθμό. Οι παίκτες οφείλουν να τηρήσουν μυστική την πραγματική τοποθεσία του παιχνιδιού μέχρι το τέλος αυτού, αλλά και στο μέλλον. Σε περίπτωση που παραβιάσουν τον όρο αυτόν, θα οφείλουν πέντε εκατομμύρια ευρώ στον σταθμό ως ποινική ρήτρα και αναπόδεικτη αποζημίωση.

«Τι σημαίνει “αναπόδεικτη αποζημίωση”»; ρώτησε η Λόλα Φαμπιάνι ενώ υπέγραφε.

«Θα τα χρωστάς είτε σ’ αρέσει είτε όχι», της απάντησε η Σοφία ντε Πάλμα.

Ο Λούκα Μορέτι γέλασε κι υπέγραψε χωρίς δεύτερη σκέψη.

Η Καρλότα Βίτι δίστασε για μια στιγμή, έπειτα πήρε μια βαθιά ανάσα και υπέγραψε.

Ο Ρομπέρτο Βολτολίνι κοιτούσε ακίνητος το χαρτί που είχε μπροστά του. Θα έλεγε κανείς ότι δεν ανέπνεε καν. Τον πλησίασε ο Τόνι Σγκρο, κάθιδρος, ενώ έπαιζε νευρικά τα δάχτυλά του.

«Το σκέφτεστε κι εσείς να υπογράψετε; Κι αν πάθουμε κάτι;»

«Μη φοβάσαι, δε θα πάθεις τίποτα», του απάντησε ο Ρομπέρτο Βολτολίνι χωρίς να τον κοιτάξει.

«Εσείς δε φοβάστε; Τόσες ασθένειες υπάρχουν στην Αφρική. Θα μας εμβολιάσουν τουλάχιστον;»

Ο Ρομπέρτο Βολτολίνι υπέγραψε το συμφωνητικό και γύρισε προς το μέρος του Τόνι Σγκρο. Είδε έναν νευρικό νέο, σίγουρα ήταν ο μικρότερος από όλους, που βασάνιζε το μυαλου-

δάκι του με το τι κακό μπορεί να του συμβεί σε ένα έρημο νησί. Χαμογέλασε στη σκέψη με τι ανόητα πράγματα μπορεί να ανησυχούν οι νέοι μέσα στην άγνοιά τους για τα πραγματικά προβλήματα της ζωής. Του έδωσε το σιλό.

«Σου είπα, μη φοβάσαι. Η ζωή είναι μεγάλη».

«Μικρή θέλετε να πείτε».

«Όχι, αγόρι μου, η ζωή είναι μεγάλη».

Ο Τόνι Σγκρο κοίταξε εκείνον τον άντρα με τη μεγάλη σιγουριά. Άραγε, όταν θα έφτανε στην ηλικία του, θα είχε την ίδια αυτοπεποίθηση; Τι του είχε πει; Η ζωή είναι μεγάλη. Κι εκείνος, που έπρεπε να είναι ο πιο ατρόμητος από όλους λόγω της ηλικίας του, ήταν ο πιο δειλός. Θύμωσε με τον εαυτό του.

«Στο διάολο», είπε και υπέγραψε.

«Λοιπόν, υπογράψατε όλοι;»

Οι παρευρισκόμενοι κούνησαν τα κεφάλια τους συγκαταβατικά κι έδωσαν τα συμφωνητικά στον Τζοβάνι Μάνκο, που συνόψισε για τελευταία φορά το πλάνο του. Οι κάμερες και τα μικρόφωνα θα τοποθετηθούν στην παραλία του νησιού όπου θα διαμένουν οι παίκτες, αλλά και διάσπαρτες σε όλο το νησί, σε δέντρα, βράχους και κουφάλες, σε μικρές οάσεις που θ' ανακαλύψουν αργά ή γρήγορα, στη λίμνη με το τρεχούμενο νερό και τον μικρό καταρράκτη και σε πολλά άλλα σημεία που δε θα γνωρίζουν ούτε θα μπορούν να εντοπίσουν.

Η μόνη κάμερα, την ύπαρξη της οποίας θα γνωρίζουν οι παίκτες, θα βρίσκεται μέσα σε ένα τοτέμ, που θα πρέπει να το επισκέπτονται τουλάχιστον μία φορά τη μέρα και να δίνουν την καθημερινή τους συνέντευξη.

Η παραγωγή θα τους δώσει για αρχή κάποια σύνεργα ψαρέματος, λίγα κατσαρολικά και όσπρια, καθώς και πόσιμο νερό.

Κάθε εβδομάδα το κοινό θα ψηφίζει τον αγαπημένο του παίκτη που θα κερδίζει κάποιο έπαθλο, όπως ένα καλό φαγητό ή ένα μαχαίρι ή μία κουβέρτα.

Δε θα έχουν καμία επικοινωνία με τον έξω κόσμο ούτε με τις οικογένειές τους μέχρι να τελειώσει το παιχνίδι. Ή μέχρι να αποφασίσουν να αποχωρήσουν από αυτό. Το έπαθλο είναι εκατό χιλιάδες ευρώ για τον νικητή, τον αγαπημένο παίκτη του κοινού, όπως θα προκύψει από την τελική ψηφοφορία. Οι υπόλοιποι δε θα πάρουν τίποτα. Όλοι πάντως πρέπει να κρατήσουν το στόμα τους κλειστό.

Παίκτης δεύτερος – Ρομπέρτο Βολτολίνι

Ο Ρομπέρτο Βολτολίνι έτρωγε με την οικογένειά του στην κουζίνα, όταν είδε στην τηλεόραση το τρέιλερ για τους *Ναυαγούς*.

Το σπίτι του ήταν όμορφο και οικείο, όπως πρέπει να είναι τα σπίτια όπου μένουν παιδιά: μια μικρή μονοκατοικία με αυλή και μ' έναν ζωηρό, μαλλιαρό σκύλο. Η γυναίκα του, η Σάρα, φρόντιζε να το κρατάει περιποιημένο, χωρίς υπερβολές, και σ' αυτό τη βοηθούσε κι ο ίδιος ο Ρομπέρτο. Το πρωί ετοίμαζε πρωινό στα παιδιά του, όσο η Σάρα διάλεγε τα ρούχα τους για το σχολείο, αν και η κόρη τους είχε αρχίσει ήδη να έχει άποψη για τους συνδυασμούς χρωμάτων και το στάιλινγκ.

Στη συνέχεια πήγαιναν κι εκείνοι στα σχολεία τους. Ήταν γυμναστές, ο Ρομπέρτο στο γυμνάσιο της γειτονιάς τους και η Σάρα στο σχολείο που βρισκόταν πέντε τετράγωνα πιο μακριά. Γυρνούσαν κατά το μεσημεράκι μαζί με τα παιδιά, το απόγευμα

τα βοηθούσαν με το διάβασμα κι έπειτα έβλεπαν όλοι μαζί κάποια παιδική ταινία, αγκαλιασμένοι στον μαλακό και τεράστιο καναπέ τους. Ο Ρομπέρτο συνήθιζε να αναλαμβάνει και προπονήσεις δρομέων, αρχαρίων ως επί το πλείστον, που ήθελαν ν' ακολουθήσουν την τελευταία μόδα και να τρέχουν αποστάσεις πολλών χιλιομέτρων, ακόμα και μαραθωνίους. Άλλωστε, ο Ρομπέρτο Βολτολίνι ήταν γνωστός μαραθωνοδρόμος. Έβγαζε ένα έξτρα εισόδημα με τις προπονήσεις και κρατούσε τον εαυτό του σε φόρμα. Λίγο πριν από τα πενήντα είχε τόσο δυνατά πόδια, που θα τον ζήλευαν ποδοσφαιριστές και ποδηλάτες.

Οι μέρες στην οικογένεια Βολτολίνι περνούσαν ήσυχα, όμορφα και, κυρίως, επαναλαμβανόμενα. Είναι οι μέρες που ξέρεις ότι πρέπει να είσαι πολύ ευχαριστημένος από τη ζωή σου, επειδή έχεις μια ρουτίνα που κατάφερες να κατακτήσεις: μια καλή και ευπαρουσίαστη σύζυγο που την αγαπάς πολύ και σ' αγαπάει κι εκείνη βαθιά, σε βαθμό που έχει αρχίσει να σου μοιάζει, έχετε πλέον τα ίδια ενδιαφέροντα και δύο παιδιά υγιή και χαρούμενα, που απολαμβάνουν την ήρεμη οικογενειακή ζωή, μεγαλώνουν κι εξελίσσονται σε ωραίους νέους, κι έπειτα, σαν να το βλέπεις ήδη, θα γίνουν ωραίοι άνθρωποι, δηλαδή ώριμοι και υπεύθυνοι. Όλα βαίνουν καλώς για τον Ρομπέρτο, έχει ό,τι ζητήσει. Ε, τότε τι; Για ποιο λόγο τον προτρέπει η Σάρα να πάρει μέρος στους *Ναυαγούς*; Ν' αφήσει τη γυναίκα του και τα παιδιά του για τόσους μήνες και να πάει στην Καραιβική για ένα τηλεπαιχνίδι; Αλήθεια, πώς της πέρασε κάτι τέτοιο από το μυαλό;

«Γιατί θυμώνεις; Πιστεύω ότι θα σου κάνει καλό».

«Τι να μου κάνει καλό, Σάρα; Να είμαι μακριά από εσένα και τα παιδιά για τόσο καιρό;»

Δε θυμόταν να τον είχε δει ξανά τόσο εκνευρισμένο. Τον πλησίασε κι ακούμπησε μαλακά το χέρι της στον ώμο του.

«Κοίτα, μια ιδέα ήταν μόνο, δεν το σκέφτηκα πολύ».

Δεν της απάντησε αμέσως, παρά μόνο αφού πήρε μερικές ανάσες.

«Μου φάνηκε σαν να θέλεις να με διώξεις».

«Πώς μπορεί να σκέφτηκες κάτι τέτοιο; Ρομπέρτο, σε βλέπω πώς είσαι τον τελευταίο καιρό».

«Τι εννοείς;»

«Νομίζεις ότι δεν καταλαβαίνω τι συμβαίνει;»

Δε γύρισε καν να την κοιτάξει. Άραγε γνώριζε;

Εκείνη τον έστρεψε με τα χέρια προς το μέρος της και τον αγκάλιασε. Κοιτούσε έξω από το παράθυρο και του χάιδευε τα μαλλιά που κατέληγαν στον σβέρο, όταν του εξηγούσε το σκεπτικό της: ότι τον έβλεπε να βαριέται πια την καθημερινότητα που είχαν φτιάξει, σε σημείο που γινόταν νευρικός και ανήσυχος, ότι δεν είναι κακό να θέλει ν' αλλάξει παραστάσεις, ν' αφιερώσει χρόνο για τον εαυτό του, να ζήσει μια περιπέτεια, να φύγει μακριά.

Έφυγε από την αγκαλιά της και πήγε στο παράθυρο.

«Είστε ό,τι καλύτερο μου έχει συμβεί».

«Το ξέρω, χαζέ, δεν έχω αμφιβολία. Κι επειδή είμαι σίγουρα η καλύτερη σύζυγος που θα μπορούσε να σου τύχει, σου λέω ότι είναι οκεί να πας στους *Ναυαγούς*: είσαι γεννημένος γι' αυτό. Θα ξεσκάσεις, θα κάνεις πράγματα που σου αρέσουν, θα ξεφύγεις απ' όλους κι απ' όλα. Και θα γυρίσεις σ' εμάς καινούργιος!»

Πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Ευκαιρία να σου λείψουμε κιόλας», πρόσθεσε η Σάρα, αν και κατά βάθος εννοούσε ότι ήταν ευκαιρία ν' αφήσει για λίγο

την τελευταία του γκόμενα, τη μαμά της Φλορίτα, που την πηδούσε κάθε Παρασκευή στις τουαλέτες του σχολείου, και να κάτσει να ξελαμπικάρει μακριά τους. Δεν του είχε πει ποτέ ότι τους είχε δει μια φορά τυχαία, κι έπειτα ξανά και ξανά, σχεδόν κάθε Παρασκευή. Ήθελε να τον διώξει μακριά, να δει πώς θα είναι η ζωή στο σπίτι χωρίς τον Ρομπέρτο, να δει αν θα την αντέξει, γιατί, όταν είσαι από τα είκοσί σου με τον ίδιο άνθρωπο, όταν έχεις μεγαλώσει μαζί του, μια κουβέντα είναι να τον διώξεις.

Τον άφησε και πήγε στην κουζίνα για να φτιάξει ποπκρόν, καθώς τα παιδιά ανυπομονούσαν να δουν τους *Εκδικητές*. Έτσι δεν τον άκουσε όταν είπε: «Ναι, θα μου λείψετε πολύ».

Ή μπορεί και να τον άκουσε, αλλά δεν είχε σημασία.

Μάρτιος 2019

Στο καράβι που τους μετέφερε στην Ντάρσα, οι παίκτες είχαν την ευκαιρία να καθίσουν κοντά και να παρατηρήσουν ο ένας τον άλλο ή, για την ακρίβεια, να παρατηρήσουν όλοι τον Λούκα Μορέτι. Φαινόταν πολύ απλός και προσιτός, καμία σχέση με τις φωτογραφίες όπου εμφανιζόταν συνήθως με μαύρο κοστούμι και παπιγιόν. Ίσως να συνέβαλαν σ' αυτό η βερμούδα και η αμάνικη μπλούζα του, που άφηναν ακάλυπτα τα λεπτά του άκρα. Η Σοφία ντε Πάλμα έπιασε τον εαυτό της να χαζεύει τις γάμπες του, που κατέληγαν σε λεπτούς αστραγάλους και καλοκαιρινά φλατ παπούτσια. Ήθελε να τον δει ξυπόλυτο με ένα τζιν παντελόνι, να δει πώς στέκεται πάνω του. Της άρεσε που ήταν τόσο αδύνατος.

Ο Ρομπέρτο Βολτολίни, από την άλλη, είχε σοκαριστεί από το πόσο λεπτός ήταν ο Λούκα Μορέτι. Στις φωτογραφίες των περιοδικών έδειχνε αρκετά γυμνασμένος και πιο ογκώδης μ' εκείνα τα φαρδιά πανωφόρια. *Αυτός, μέσα σε έναν μήνα, χωρίς φαγητό, θα μείνει πετσί και κόκαλο*, σκέφτηκε σφίγγοντας τους μυς του, σαν να ανησυχούσε ότι ο ίδιος δεν είχε πια ένα γυμνασμένο κορμί. Από την άλλη, μ' εκείνη τη σωματοδομή, ο Λούκα Μορέτι θα μπορούσε να γίνει ένας εξαιρετικός δρομέας μεγάλων αποστάσεων, λιπόσαρκος σαν τον Κιπτσόγκε.

Όπως γύρισε το κεφάλι του, η ματιά του συναντήθηκε με εκείνη της Καρλότα Βίτι. Του χαμογέλασε. Ήταν σίγουρος ότι είχε διαβάσει τις σκέψεις του. Δυο αθλητές ανάμεσα σε κοινούς θνητούς δε θα μπορούσαν να εκτιμήσουν ποτέ ένα σώμα χωρίς την ελάχιστη καταπόνηση. Έβλεπαν ο ένας στον άλλο τις ατελείωτες ώρες προπόνησης, κόπωσης, στέρησης, την πειθαρχία, το πνεύμα. Ο Ρομπέρτο θαύμαζε την Καρλότα, είχε παρακολουθήσει σχεδόν όλους τους αγώνες της. Κοιτάζοντας τους υπόλοιπους παίκτες, συνειδητοποίησε ότι ίσως να ήταν ο μόνος που τη γνώριζε, ο μόνος αρκετά μεγάλος ώστε να έχει προλάβει τους άθλους της. Ίσως γι' αυτό να του φάνηκε ότι του χαμογέλασε γλυκόπικρα, να έχει κάνει τέτοια καριέρα στον αθλητισμό κι αυτά τα νιάνιαρα να μην ξέρουν καν ποια είναι. Αλλά ακόμα κι αν τους εξηγούσαν, θα τους κοιτούσαν αδιάφορα, μασώντας τσίχλα, μ' ένα βλέμμα του στιλ *“so fucking what”* και μετά θα πήγαιναν για μπίρα. Και εκείνοι θα ένιωθαν ακόμα πιο μεγάλοι, λες και πρωταγωνιστούσαν με ξύλινα πέδιλα του σκι σε κάποια ασπρόμαυρη ταινία του Χίτσκοκ, τόσο παλιά.

Ο Τόνι Σγκρο απεχθανόταν τον Λούκα Μορέτι, χωρίς ιδιαί-

τερο λόγο. Μόνο και μόνο επειδή είναι ένας άνθρωπος από καλή οικογένεια, που τα βρήκε όλα έτοιμα, έτοιμη περιουσία, έτοιμη αναγνωρισιμότητα, έτοιμες γυναίκες, όλα στο πιάτο. Αυτός ο άντρας δε χρειάστηκε ποτέ να μοχθήσει. Είχε φροντίσει για όλα ο πατέρας του, ο Τζάνι Μορέτι, ο μεγιστάνας της Ιταλίας. Όχι σαν τον δικό του τον πατέρα, το παχύδερμο, ο οποίος το μόνο που του είχε χαρίσει ήταν ένα μόνιμο άγχος για το πότε θα σκάσει από το φαϊ· σπουδαία κληρονομιά! Να τρώει, αυτή ήταν η πρώτη και σταθερή ανάμνηση που είχε για τον πατέρα του, να τρώει χωρίς πιρούνι. Σκεφτόταν πώς θα τον σήκωνε αν πάθαινε έμφραγμα, ποιος θα κουβαλούσε αύριο μεθαύριο το φέρετρό του. Θυμόταν τις μέρες που ερχόταν να τον πάρει από το σχολείο κι όλοι γελούσαν μαζί του, κι εκείνος ντρεπόταν. Κι έπειτα, η χειρότερη ανάμνηση όλων των εποχών, τότε που είχαν πάει για διακοπές στο χωριό της μάνας του, κι όπως έστριψε στο δρομάκι κάθετα στην παραλία, τον είχε δει να κάθετα μόνος του στην ταβέρνα, σ' ένα τραπέζι για τέσσερις, πιο πρησμένος από ποτέ. Ήταν ξυπόλυτος, αυτό του είχε μείνει ως εικόνα, ότι ήταν ξυπόλυτος και τα χοντρά του πόδια, σαν μικρά ελεφαντάκια, πατούσαν στον χωματόδρομο. Δεν του πέρασε από το μυαλό ότι ήταν ξυπόλυτος επειδή βρισκόταν στην παραλία. Το πρώτο πράγμα που σκέφτηκε ο Τόνι Σγκρο ήταν ότι ο πατέρας του δε φορούσε παπούτσια επειδή δεν του χωρούσαν. Εκεί είχε καταντήσει, να κάθετα μόνος, μπουκωμένος και ξυπόλυτος στο ταβερνάκι του χωριού. Αλλά κι η μάνα του, πού ήταν τόσα χρόνια η μάνα του; Που τον ανεχόταν, Θεέ μου, πώς τον ανεχόταν, έναν άνθρωπο παρατημένο, που φούσκωνε και φούσκωνε και φούσκωνε – να σκάσει και να ησυχάσουν επιτέλους.

«Φτάνουμε;» γύρισε και ρώτησε τη Λόλα Φαμπιάνι. «Μ' έχει πιάσει αναγούλα».

Η Λόλα ανασήκωσε τους ώμους της δηλώνοντας άγνοια και του χαμογέλασε. Ήταν η πιο τυχερή απ' όλους, γιατί με την άκρη του ώμου της, να έτσι, για λίγο, ακουμπούσε το χέρι του Λούκα Μορέτι. Ήταν πολύ συμπαθητικός, όχι σαν τους λιγούρηδες που ήξερε από τον σταθμό. Την είχε βοηθήσει να ανεβεί στο σκάφος χωρίς να της πιάσει τα οπίσθια. Της χαμογέλασε κι έπειτα την άφησε στην ησυχία της, πράγμα σπάνιο. Τον παρατηρούσε από απόσταση.

Επιτέλους, ένας άντρας που της έδινε προσοχή, τόση όση, χωρίς να την πνίγει με την παρουσία του. Ήθελε να τον αγκαλιάσει, ένιωθε σαν να τον ήξερε από πάντα.

«Θεέ μου, κάνε να μην είναι γκέι», προσευχήθηκε με όλη της τη δύναμη, όχι για εκείνη, αλλά για οποιαδήποτε γυναίκα, για όλες τις γυναίκες, για τον κόσμο, για να ελπίζει ότι δεν είναι όλοι οι άντρες ξαναμμένοι χιμπατζήδες ή κάτι άλλο από το υπόλοιπο ζωικό βασίλειο, από το οποίο αντλούσε παραδείγματα για να τους στολίζει κάθε φορά που θεωρούσαν αντονόητο ότι μπορούν να της λένε και να της κάνουν ό,τι θέλουν.

Ο Λούκα Μορέτι, αγνοώντας τα βλέμματα που ήταν καρφωμένα πάνω του, παρατηρούσε τις αφρικανικές ακτές, τον ορίζοντα, την Ντάρσα. Κάπου είχε διαβάσει ότι καμιά φορά, αν ήσουν τυχερός, μπορεί να έβλεπες λιοντάρια στις αφρικανικές ακτές. Λιοντάρια στις ακτές, δεν είναι φοβερό;

Παρόλο που ο καθένας είχε χαθεί στις δικές του σκέψεις και στα δικά του συμπεράσματα για τον διάσημο παίκτη, όλοι τους πρόσεξαν τους ντόπιους που είχαν συγκεντρωθεί στο λιμάνι και τους χαιρετούσαν ενθουσιασμένοι την ώρα που αναχωρού-

σαν, λες και τους ήξεραν από παλιά. Μαζεύτηκαν γύρω τους από νωρίς και ξεθάρρεψαν όταν είδαν τις κάμερες, «τιβί! τιβί!» φώναζαν κι άρχισαν να χαιρετούν με τα ολόλευκα χαμόγελά τους. Οι κάμεραμεν δεν τους χάλασαν το χατίρι, τους πήραν μερικά πλάνα κι εκείνοι γελούσαν με την καρδιά τους, αν και δε θα τα έβλεπαν ποτέ. Τα μικρά παιδιά ήταν ακόμα πιο εκδηλωτικά: τους αγάλιαζαν, παρόλο που ήταν ξένοι, από έναν άλλο κόσμο. Τι τους βρήκαν αλήθεια;

Η Καρλότα Βίτι δάκρυσε όπως τους χάιδευε τα κεφάλια, βλέποντας αυτά τα μωρά – πώς ζουν άραγε εδώ αυτά τα μωρά, γυμνά, ξυπόλυτα, και κοιμούνται το ένα πάνω στο άλλο, άρρωστα; αναρωτιόταν. Ο Ρομπέρτο Βολτολίνι αναπόλησε κι εκείνος την οικογένειά του –ας ήταν καλά–, σφίχτηκε το πρόσωπό του κι έπειτα ανέβηκε γρήγορα στο σκάφος.

Τους ακολούθησαν και τους ξεπροβόδισαν από τη στεριά, μέχρι που τους έχασαν από τα μάτια τους.

Έπειτα από αρκετή ώρα έφτασαν στην Ντάρσα.

Παίκτης τρίτος – Τόνι Σγκρο

«Θέλω να πάρεις τον γιο μου στους *Ναυαγούς*».

Ο Μάριο Σγκρο, θεόρατος με τα διακόσια κιλά του, μπορεί και παραπάνω, βρισκόταν μπροστά στον παλιό του φίλο, τον Λουίτζι Καρλεβάρο. Γνωρίζονταν από παιδιά, αλλά είχαν καιρό να βρεθούν: το πάχος του Μάριο Σγκρο δεν του επέτρεπε πολλές συναναστροφές.

Δεν είχε αλλάξει πολύ, τα μαλλιά του μόνο είχαν αραιώσει και γκριζάρει.

Τον γιο του, τον Τόνι, τον θυμόταν από παλιότερα οικογενειακά τραπέζια. Ένα υπερκινητικό αγόρι που έδειχνε διαρκώς θυμωμένο.

«Ο Τόνι το θέλει;»

Ο Μάριο Σγκρο ξεφύσησε κουρασμένος.

«Τι να θέλει ο Τόνι; Σάμπως ξέρει και τι θέλει;»

Ο Καρλεβάρο γέλασε.

«Είναι όπως τον θυμάμαι;»

«Χειρότερος. Εσύ τον θυμάσαι μικρό και κακομαθημένο, σωστά; Τώρα είναι ένα αγρίμι που το παίζει άντρας. Και μηχανόβιος. Όλη μέρα ασχολείται με τις μηχανές του.»

Ο Μάριο Σγκρο σκούπισε το μέτωπό του, φαινόταν σκεπτικός.

«Δεν τα πήγα ποτέ καλά με αυτό το παιδί, δεν ξέρω τι έκανα τόσο λάθος.»

«Πόσο είναι τώρα;»

«Πλησιάζει τα είκοσι ένα. Δεν μπορείς να φανταστείς, Λουίτζι, τι τραβάμε εγώ κι η μάνα του. Φεύγει εβδομάδες ολόκληρες με τη μηχανή του κι ούτε μας λέει πού πάει και με ποιους. Για σπουδές ούτε λόγος. Για δουλειά επίσης. Του δίνουμε κάποια χρήματα, αλλά όχι τόσα ώστε να αγοράζει και να φτιάχνει μηχανές. Πού τα βρίσκει μη με ρωτάς.»

«Μάλιστα. Και θέλει να έρθει;»

«Στην αρχή δεν ήθελε φυσικά. Μετά είδε το τρέιλερ στην τηλεόραση, άκουσε και για το έπαθλο και φαίνεται το ξανασκέφτηκε. Δε νομίζω να έχει και κάτι καλύτερο να κάνει.»

Ο Λουίτζι Καρλεβάρο άναψε ένα τσιγάρο και στάθηκε

μπροστά στο παράθυρο του γραφείου του. Ένα αγρίμι σε παιχνίδι επιβίωσης μπορεί να έκανε καλό στα νούμερα, θα ευχαριστούσε και τον παλιό του φίλο.

«Αν αυτό θες, φίλε μου, θα το κανονίσω».

«Σ' ευχαριστώ. Σημαίνει πολλά για εμάς. Ξέρεις τι μου πέταξε κατάμουτρα, όταν ήρθε να μου ανακοινώσει ότι συμφωνεί; “Θα πάω”, είπε, “για να είμαι όσο το δυνατόν πιο μακριά από εσένα”».

«Άουτς, λυπάμαι, Μάριο».

«Τι να πω, ο γιος μου με μισεί. Και δεν μπορώ να καταλάβω γιατί. Του έχουμε δώσει τα πάντα κι εγώ κι η μάνα του. Μπορεί να μην είμαστε οι τέλειοι γονείς, αλλά κάναμε μια φιλότιμη προσπάθεια. Ας είναι, ας πάει λοιπόν μακριά μου. Τουλάχιστον θα ξέρουμε πού βρίσκεται».

«Εντάξει, θεώρησέ το δεδομένο, θα το ανακοινώσω απόψε κιόλας στον Τζοβάνι».

Ο Μάριο Σγκρο ακούμπησε τις παλάμες στα γόνατά του κι έκανε να σηκωθεί. Ο τριθέσιος καναπές, που έμοιαζε με πολυθρόνα στα μέτρα του, στέναξε κάτω από την πίεση του βάρους του. Ο Λουίτζι έσπευσε να βοηθήσει τον παχύσαρκο φίλο του. Όταν τον πλησίασε αρκετά, τον κατέκλυσε μια δυσωδία. Με τα πολλά, ο Μάριο σηκώθηκε. Φαινόταν να υποφέρει.

«Θα μου καλέσεις ένα ταξί;»

«Φυσικά», είπε ο Λουίτζι και άρχισε να πληκτρολογεί τον αριθμό μιας εταιρείας ταξί στο κινητό του.

«Περίμενε», είπε ο Μάριο κι έβγαλε από την τσέπη του μια ιδρωμένη κάρτα. «Αυτούς πάρε».

Το ίδιο βράδυ που ο Τόνι Σγκρο επέστρεψε στο σπίτι, βρήκε τους γονείς του να τον περιμένουν στο σαλόνι βλέποντας ένα

Όταν προβλήθηκε το πρώτο επεισόδιο των Ναυαγών, ημέρα Τρίτη, ώρα εννέα, η τηλεθέαση ξεπέρασε κάθε προσδοκία. Σχεδόν όλη η Ιταλία, καρφωμένη στην τηλεοπτική συχνότητα του Colpo Grosso, κάθισε επί τρεις ώρες να βλέπει πλάνα από τη ζωή των έξι παικτών στο νέο τους περιβάλλον. Λευκή άμμος, παρθένα νερά, καταγάλανα, εξωτικό τοπίο, κάπου πολύ μακριά από εκείνους και την καθημερινότητά τους, μακριά από φόρους, δάνεια, διατροφές κι υποχρεώσεις. Ένας γόνος διάσημης οικογένειας χωρίς ανέσεις, μία πρώην πρωταθλήτρια του σκι χωρίς φως και φαγητό, μία ξανθιά παρουσιάστρια με εντυπωσιακό ντεκολτέ, ένας γυμναστής-μαραθωνοδρόμος μακριά από την οικογένειά του, ένας έφηβος γκρινιάρης που σίγουρα θα τους κάνει τη ζωή δύσκολη και μία σοβαρή δημοσιογράφος-ωρολογιακή βόμβα, που σχολιάζει τους πάντες και τα πάντα, εντάξει, είναι μια όαση στο νεκρό τηλεοπτικό τοπίο της κρίσης, στις αδιάφορες ζωές τους.

Έξι παίκτες σε μία βραχονησίδα του Ινδικού Ωκεανού. Μία ομάδα παραγωγής στη Σομαλία. Στρατιές ιδιωτικών ερευνητών στην Καραιβική. Ένας διευθυντής προγράμματος χαμένος στο Κάιρο. Ένας φόνος στη Ρώμη. Μία περιπέτεια που ξεκινά μόλις κλείσει η τηλεόραση. Και κανείς δε θα γυρίσει ίδιος.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 28576